

Ik ging op slot

Als tiener werd Jakob thuis door zijn moeder seksueel misbruikt.

'Mijn moeder zei op een gegeven moment 'ik weet wel wat jij wil', en toen begon dat gezoen en gedoe. Ik bevroor helemaal. Je wil het niet en toch gebeurt het. De volgende dag was het weg. Niemand had het er meer over. Maar ik was helemaal kapot van binnen. Ik ging op slot. Ik was heel eenzaam, vertrouwde niemand meer.'

Het heeft heel lang geduurd voordat Jakob erover kon praten.

'Ik ben nog wel naar de huisarts gegaan, maar die wilde er niets mee te maken hebben. Later, bij mijn vrouw kon ik mijn verhaal wel kwijt, alhoewel dat heel moeilijk was. Ook seksualiteit met mijn vrouw was in het begin een puinhoop.'

'Toen ik 34 was heb ik hulp gezocht. Negen maanden lang elke week gesprekken, tot het belangrijke moment dat ik mijn moeder kon vergeven. Ik heb mijn moeder verteld wat voor een impact het op mij heeft gehad, dat je daar je hele leven last van kan hebben. Ik heb gezegd, 'dat was verkeerd', maar ik vergeef het je. En toen zei zij, 'maar jij kon ook geen meisje krijgen'. Victim blaming, aangeven dat het probleem bij jou ligt. Maar ik was er nu vrij van.'

Toch bleef Jakob gesloten, totdat hij op zijn 60ste Lydia leerde kennen. Via het vrijwilligerswerk dat hij deed voor welzijnsorganisatie Dock hoorde Jakob dat er een workshop zou zijn over huiselijk geweld, seksueel misbruik en kindermishandeling.

'Daar vertelde Lydia over wat haar was overkomen en dat raakte mij. Maar toen ze zei dat ze het moeilijk vond om hulp te zoeken, werd ik kwaad. Ik was ineens zo kwaad op die arts en op die mensen die mij niet geholpen hebben. En na het horen van Lydia's verhaal dacht ik, ja, daar moet ik iets mee.'

'Toen heb ik me voorgenomen het ook aan mijn kinderen te vertellen. Ik was wel bang dat ik hun beeld van oma kapot zou maken, maar zij reageerden eigenlijk heel nuchter. Ik heb ze ook verteld waarom ik hieraan mee doe en dat vinden ze stoer. Voor mij was dat heel belangrijk.'

'Lydia's openheid vind ik mooi. Dat soort pijnlijke dingen op tafel leggen, dat is lef. Dat je met trillende benen iets neerlegt waar een ander over heen kan walsen, maar je doet het toch, dat vind ik moedig.'

Lydia heeft ook een lange weg afgelegd voordat zij er openlijk over durfde te praten en herkende dat bij Jakob.

'Veel mensen luisteren niet echt of vinden het vervelend als je erover begint. En dat maakt je steeds banger om hulp te zoeken. Maar hoe meer je erover praat, hoe meer je het een plek begint te geven en hoe relaxter je in het leven staat.'

'Jakob geeft nu zelf ook adviezen. Ik zie hem als een ontzettend warme man en hij is in dit hele proces een beetje een vriend geworden.'

Jakob en Lydia